

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

**DUMINICA A 21-A DUPĂ RUSALII
A SFINȚILOR PĂRINȚI DE LA
SINODUL AL VII-LEA ECUMENIC**

(Pilda Semănătorului)

(Rugăciunea lui Iisus)

**SF. SFINȚIT MC. LUCIAN,
PREOTUL DIN ANTIOHIA**

Ne aflăm în Duminica a XXI-a după Rusalii, zi în care am ascultat pericopa evanghelică de la Luca, cap. VIII, în care Mântuitorul a rostit Pilda semănătorului. Este una dintre pildele pe care El le-a rostit spre învățătură, luând exemple din viața cotidiană a concitadinilor galileeni, care pilde aveau de regulă ca temă centrală Împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu, dar și condițiile de a o dobândi.

Parabola semănătorului este prezentă în toate Evangheliile sinoptice, reprezentând un preludiv la toate celelalte parabole. Ea analizează sistematic modul în care cel chemat devine fiu al Împărăției lui Dumnezeu, dar în același timp vorbește și despre primejdiile care îl asaltează și tind să-l îndepărteze pe acesta de la misiunea sa.

Mântuitorul Hristos a înțeles că ascultătorii Săi sunt ca un pământ gata de semănat, vremea prielnică de însămânțat, iar timpul mesianic era mai bine înțeles în acest fel. Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța care trebuie să fie plantată numai în sufletul omului cu conștiință de sine și libertate de voință. Sămânța căzută pe drum este Cuvântul lui Dumnezeu auzit de unii dar, inima lor fiind lipsită de faptele omeniei, nu pot transforma credința într-o forță nebiruită împotriva răului și ușor alunecă, pierzându-se. Sămânța căzută pe stâncă este Evanghelia acceptată de alții ca o formă intelectuală, fără răsunet în ființa lor, deci fără rădăcini, iar când apare ceva nou, bun la vedere dar înșelător în fond, ușor uită spre a lor pedeapsă. Sămânța căzută între spini este vestea cea bună, Evanghelia mântuirii lăsată de Mântuitorul ca adevăr și viață, acceptată de mulți dar care nu dă rod. Spinii sunt curente filosofice și religioase de la acea vreme, impuse de gânditori sau înșelători ai sentimentelor religioase ale

PILDA SEMĂNĂTORULUI

credincioșilor, care înăbușă sau falsifică puterea mântuitoare a cuvântului sfânt. Pe de altă parte, spinii sunt patimile și preocupările urâte ale unora care iau Evanghelia drept carte obișnuită, fără forța necesară de a schimba sufletul dintr-un haos într-o grădină a Edenului. Cuvântul sfânt, pentru unii ca aceștia rămâne o noțiune goală, iar grijile mărunte, bogățiile, plăcerile exagerate și instinctuale oarbe, înăbușă totul. Sămânța căzută pe pământ bun este cuvântul sfânt care a fost însușit de o inimă deschisă și care lucrează în toată ființa credinciosului, atât în principiile lui, dar mai ales înobilează sentimentele și determină voința spre fapte bune.

Credința în suflet vine prin auz (Romani X, 17), dar lucrează prin iubire. Pământul bun este omul în sufletul căruia se duce o luptă continuă între bine și rău, adevăr și minciună și din această luptă iese totdeauna biruitor cel care folosește armele facerii de

bine și ale dragostei. Deci, credința cea adevărată este cea a faptei, după cum ne încredințează Sf. Ap. Iacob când zice: „Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arata, din faptele mele, credința mea”. (Iacob II, 18)

Cuvântul lui Dumnezeu, lumină pentru noi credincioșii, nu poate fi ascuns ci el va lumina totdeauna sufletele dornice de mântuire. Și pentru ca să fie lumină, trebuie descoperit „Soarele dreptății”, al adevărului, pentru că una din însușirile fundamentale ale credinței creștine este adevărul. Credința bazată pe imaginație, pe o părere necontrolată și necorespunzătoare Sfintei Scripturi sau Sfintei Tradiții, pe vise și pe halucinații, este o înșelare, o sămânță aruncată în drum. Să ne străduim ca toată ființa noastră să devină un pământ bun în care să rodească cuvântul lui Dumnezeu, spre dobândirea mântuirii și a Împărăției. ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFINȚII CUVIOȘI MĂRTURISITORI VISARION ȘI SOFRONIE, SFÂNTUL MUCENIC OPREA, SFINȚII PREOȚI MĂRTURISITORI IOAN DIN GALEȘ ȘI MOISE MĂCINIC DIN SIBIEL

Dacă anul acesta Biserica Ortodoxă Română ne-a pus în față spre amintire și cinstire pe mărturisitorii din temnițele comuniste, nu trebuie să îi uităm nici pe cei care, în pofida vremurilor și a stăpânilor, au pățit și mărturisit deschis în Ardeal credința lor ortodoxă. Aici, de-a lungul veacurilor, ortodoxii abia dacă au fost tolerați, dar cele mai grele clipe au venit după un sinod extrem de controversat ce a avut loc în anul 1698 la Alba Iulia și care a marcat unirea ortodocșilor din Ardeal cu Biserica Romei.

La sfârșitul veacului al XVII-lea, catolicii pierduseră teren în toată Europa în fața calvinilor și luteranilor. De aceea, pentru a câștiga, apelau la măsuri extreme pentru atragerea ortodocșilor din estul Europei. Românii din Ardeal însă au rezistat eroic chiar și după jumătate de secol de eforturi organizatorice, materiale și legislative pentru a-i acapara pe toți ortodocșii de aici. Din rândul preoților și credincioșilor ortodocși români din Transilvania s-au ridicat numeroși apărători ai dreptei-credințe, în fața încercărilor disperate ale autorităților habsburgice de a-i trece cu forța pe toți la uniație. Între aceștia se numărau cuvioșii ieromonahi Visarion Sarai, Sofronie de la Cioara și Nicodim, protopopul Nicolae Pop din Balomir, preoții Moise Măcinic din Sibiel și Ioan din Galeș, Ioan din Aciliu, Ioan din Poiana Sibiului, Ioan și Oprea din Săliște, Ioan Piuriu din Sadu, preotesele din Tilișca, Poiana și Deal, credincioșii țărani Oprea Miclăuș din Săliște, Ioan Oancea din Făgăraș, Constantin Petric din Jina, Ioan Crăciun din Cărpiniș, Toma Maier din Răhău, Tănase (Todor) Todoran din Bichigiu - în părțile Bistriței. Sunt însă și alte mii de nume de preoți și credincioși - bărbați, femei și chiar copii - mai ales din satele: Săliște, Poiana, Jina, Tilișca, Deal, Cărpiniș, Colun, Cuzdrioara, lângă Dej etc, uciși sau morți în urma suferințelor îndurate, maltratați, întemnițați, bătuți ori alungați din satele lor.

Anul 1761 rămâne pentru românii ortodocși din Transilvania un an de cumplită teroare, căci împărăteasa Tereza trimite pe generalul Adolf Bucow să potolească răzmerițele și să distrugă toate lăcașele de cult ortodoxe: bisericile de zid sunt distruse cu tunurile, iar bisericile de lemn - incendiate. Numărul bisericilor și mănăstirilor ortodoxe ce

au căzut pradă atacurilor soldaților lui Bucow sunt, după unele informații, peste 150 și, din păcate, după anul 1762 nu mai putem vorbi în Transilvania de viață monahală ortodoxă.

Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion

Dintre cei care pe la jumătatea secolului al XVIII-lea s-au ridicat împotriva uniației și a stăpânirii habsburgice ce îi persecuta pe credincioșii ortodocși se afla și Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion. Născut pe la anul 1714 în Bosnia, din părinți creștini ortodocși, Maxim și Maria, pleacă la vârsta de 18 ani la Ierusalim spre a se închina la Sfântul Mormânt. Intră în obștea Mănăstirii Sfântul Sava, unde este călugărit cu numele de Visarion. După o vreme, vine în Slovenia, unde stă 7 ani la Mănăstirea Pacra. Acolo este hirotonit preot.

Din ianuarie 1744 îl găsim pe Cuviosul Visarion în Ardeal pentru a apăra ortodoxia de aici. Merge la Deva, Orăștie, Alba Iulia, Săliște, până aproape de Sibiu. Dar pe drum, între Săliște și Sibiu, Cuviosul Visarion este arestat de soldații austrieci și dus la judecată la Viena. Supus chinurilor, după aproape un an Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion își dă sufletul în mâinile Mântuitorului Iisus Hristos.

Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofronie

S-a născut la sfârșitul secolului al XVIII-lea în comuna Cioara (azi Săliște, județul Alba), din părinți binecredincioși pe nume Ioan și Oana, tatăl său fiind preot în comuna Cioara între anii 1680 și 1720. Sofronie alege și el calea grea a preoției, fiind hirotonit preot de mir. În anul 1754 îi moare soția, iar el, rămas văduv, lasă pe fiul său preot în Parohia Cioara și pleacă la Mănăstirea Cozia. Aici, după o vreme, este tuns în monahism. Se întoarce la Cioara în anul 1756 și zidește un schit în codrul din Păișorul Cioarei, pe locul altui schit mai vechi, închinat Mănăstirii Cozia. Însă în mai 1757, primarul maghiar și alți 12 oameni distrug schitul, iar Cuviosul Sofronie este obligat să se ascundă o vreme prin diferite sate.

În toamna anului 1759 îl găsim pe Cuviosul Sofronie de la Cioara în fruntea rezistenței în fața uniației, umblând în satele din județul Hunedoara și îndemnându-i deschis pe credincioși să-i alunge pe preoții uniți și să rămână statornici în credința ortodoxă. Datorită acestei acțiuni, în preajma Crăciunului din anul 1759, este arestat și închis la Bobâlna, lângă Orăștie. Este eliberat de către aproximativ 600 de credincioși conduși de preotul Ioan din Săliște. Cuviosul Sofronie se îndreaptă spre

Munții Apuseni, continuând apărarea ortodoxiei. Prins din nou și întemnițat la Abrud, scapă de temniță cu ajutorul lui Dumnezeu. Începe o acțiune de organizarea a Bisericii Ortodoxe în Ardeal, ajungând astfel la Alba Iulia unde a convocat „sinodul” de la 14-18 februarie 1761. În acest context, împărăteasa Maria Tereza este pusă în fața evidenței și constrânsă să accepte cererile românilor. La 11 iunie 1761, cel dintâi Episcop Ortodox, Dionisie Novacovici, ajungea în Biserica din Șcheii Brașovului. Despre Cuviosul Sofronie știm că a trecut granița, a ajuns la Argeș, unde, după o vreme a plecat la Domnul.

Sfântul Mucenic Oprea

Sfântul Mucenic Oprea Miclăuș a fost un țaran ortodox din Săliște Sibiuului. Începând cu anul 1748, țararii din Săliște, precum și mai mulți alți preoți și credincioși ortodocși încep să trimită o serie de memorii și petiții succesive către mitropolitul sârb de Carloviț, către guvernatorul Transilvaniei, către cancelaria imperială și chiar către împărăteasa Maria Tereza, cerând eliberarea celor arestați, libertatea credinței și încetarea abuzurilor autorităților împotriva credincioșilor și preoților ortodocși. Oprea Miclăuș s-a înfățișat de cel puțin trei ori înaintea împărătesei Maria Tereza prezentând protestele românilor din Transilvania și cerând libertate pentru credința strămoșească.

Primul drum spre Viena l-a făcut în toamna anului 1748, fiind însoțit de Ioan Oancea din Făgăraș. Ei cereau împărătesei libertate pentru „legea Răsăritului” și anume ca românii ortodocși din Ardeal să fie scutiți de persecuții și să li se îngăduie să păstreze credința lor ortodoxă. Al doilea drum la Viena a avut loc în toamna anului 1750, alături de alți cinci români, cu altă cerere prin care anunță că vor pleca din țară dacă nu li se oferă libertate pentru credință. A plecat din Viena însoțit de preotul Moise Măcinic din Sibiel și s-au oprit în Banat și au rămas acolo. Săliștenii au adus lui Oprea o nouă plângere, semnată de mulți credincioși, pentru a o prezenta împărătesei. Îndată ce au prezentat plângerea, Oprea Miclăuș, preotul Moise Măcinic și preotul Ioan din Galeș au fost prinși și condamnați la închisoare pe viață la Kufstein, în Munții Tirolului (Austria).

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât pe data de 28 februarie 1950 canonizarea Sfinților Visarion și Sofronie ca „Sfinți Cuvioși Mărturisitori” iar a lui Oprea Miclăuș ca „Sfânt Mucenic”. Pe data de 21 octombrie 1955 a avut loc proclamarea solemnă a

canonizării lor în Catedrala Reîntregirii din Alba-Iulia.

Sfinții Preoți Mărturisitori Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel

Nu ne-au rămas prea multe date despre primii ani de viață ai preotului Ioan Ioaneș, slujitor în satul Galeș din Transilvania (jud. Sibiu). În lipsa unui episcop ortodox în Transilvania, el a fost probabil hirotonit la București, Râmnic sau Carloviț (Serbia). S-a numărat printre cei mai îndrăzneți apărători ai credinței ortodoxe, în fața oricăror încercări ale autorităților habsburgice de a impune unirea transilvănenilor cu Biserica Romei. Aflăm din mai multe documente de la

mijlocul secolului al XVIII-lea despre activitatea sa și anume că el era unul dintre preoții care se împotriveau activ acceptării de către ortodocși a unirii cu Roma. Împreună cu alți preoți și credincioși, el trimite în decembrie 1750 mitropolitului ortodox sârb din Carloviț un memoriu din partea românilor din sudul Transilvaniei în care-i relateau suferințele pe care românii le aveau de răbdat din partea autorităților care căutau să-i oblige pe ortodocși să accepte unirea cu Roma.

În anul 1752, împreună cu preotul Ioan din Poiana Sibiului și cu mai mulți români, preotul Ioan din Galeș redactează alt memoriu adresat împărătesei Maria Tereza (1717-1780). Pleacă la Becicherec, în Banat, unde se întâlnește cu preotul Moise Măcinic din Sibiel, și cu Oprea Miclăuș, cărora le dă documentul care urma să fie prezentat la Curtea de la Viena.

Este arestat în mai 1756, fiind trimis în lanțuri la Sibiu, apoi la Deva și în 1757 în Banat. Este transferat în închisoarea de la Graz (Austria), fiind condamnat la închisoare pe viață din

ordinul împărătesei Maria Tereza. Conform unui document din anul 1780 care probabil se referă la el, se pare că preotul Ioan din Galeș a rămas în închisoare peste 24 de ani. Ca și preotul Moise Măcinic din Sibiel, un alt semnatar al memoriului, preotul Ioan din Galeș a adormit întru Domnul în închisoarea din Kufstein, Austria, primind astfel cununa muceniciei. Moise Măcinic a fost și el unul din contestatarii unirii Mitropoliei Bălgradului (Albei Iulia) cu Biserica Romei, fiind unul din apărătorii Ortodoxiei în Transilvania.

La data de 20-21 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea celor doi preoți ca „Sfinți Preoți Mărturisitori”. ❖

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII ȘI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Stuparu Germina
Joi	13 ³⁰ -15 ⁰⁰	Limba română / matem. clasa a IV-a	Prof. Rutescu Georgeta
Sâmbătă	14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a	Ing. Tomescu Paul

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15-22 OCTOMBRIE 2017

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 15 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 21-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-Lea Ecumenic) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 16 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Marți 17 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Miercuri 18 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Joi 19 octombrie	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfântul Maslu
Vineri 20 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Sâmbătă 21 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	de la 22 ³⁰	Priveghere de toată noaptea
	08 ⁰⁰ -09 ³⁰	Parastas cu pomenirea morților
	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 22 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din Ținutul Gherghesenilor) – Utrenia, Sfânta Liturghie

CUM NE PURTĂM ÎN BISERICĂ? (I)

Biserica noastră este acum sfințită. De aceea, este de folos tuturor să învățăm sau să ne reamintim regulile scrise și nescrise pe care neapărat trebuie să le urmăm atunci când intrăm în sfântul lăcaș. Cu bun simț, cu sfială și cu luare aminte la ceea ce ne povățuiesc preoții, așa trebuie să ne comportăm în biserică. Și să-i ascultăm și pe cei care nu din a lor părere, ci din îndrumările preoților ne vorbesc.

Când venim la Sfânta Liturghie?

La biserică cel mai bine este să venim înainte de începerea Sfintei Liturghii, adică în timpul Utreniei. În biserică Șerban Vodă de regulă slujba Utreniei are loc în sărbători între orele 8 și 9, iar duminica între 8.30 și 9.30. Dacă din diverse motive venim totuși mai târziu, este foarte important să păstrăm liniștea și să căutăm să facem cât mai puțină tulburare.

Dacă ajungem la biserică după începerea Sfintei Liturghii

Venind mai târziu, vom săruta doar icoanele de la iconostas, apoi vom da în partea stângă a altarului pomelnicul cu „vii” și „adormiți” pe care l-am adus și vom căuta un loc din care să nu mai plecăm până la sfârșitul slujbei. Este de datoria noastră să nu-i deranjăm pe ceilalți de la rugăciune, dar mai ales pe preoții slujitori. Să nu vorbim deloc în timpul slujbei, dacă se poate. De-a lungul slujbei nu vom schimba nici măcar cuvintele de politețe, o înclinare a capului și salutarea fără cuvinte auzibile este mai mult decât suficient pentru a ne trata cunoștințele cu respect. Dacă sunt

lucruri ce trebuie neapărat comunicate, vom ieși afară împreună cu persoana cu care avem de vorbit sau vom vorbi în șoaptă cele două sau trei fraze pe care trebuie fără întârziere să le comunicăm. Semnul că am vorbit tare este acela că cei de lângă noi, uneori chiar de la 2-3 metri, întorc capul spre noi.

Nu stăm pe treptele din fața altarului

Este bine să nu stăm chiar în fața altarului, în nici într-un caz pe treptele acestuia, pe Solee. Practic prin aceasta îi împiedicăm pe preoți și diaconi să iasă, să se deplaseze prin biserică și să slujească. Dar este și o impietate să ne apropiem prea mult de Sfântul Altar.

Să încercăm să nu trecem prin fața altarului, mai ales atunci când sunt deschise ușile împărătești, cele din mijloc de la altar, și atunci când preoții sau diaconii sunt ieșiți pentru tămâiere, rugăciune sau predică.

Atât cât este posibil, femeile vor sta

în partea stângă a bisericii, iar bărbații în partea dreaptă.

Nu intrăm sub nici o formă în Sfântul Altar

Acum Altarul este sfințit, iar noi credincioșii, nu vom intra în Sfântul Altar decât dacă avem binecuvântarea preotului. De asemenea, la Altar nu se duc alte daruri decât prescuri (pâine), vin, ulei, lumânări și tămâie. Căci canoanele opresc intrarea în altar cu alte prinoase, cum ar fi cele de origine animală, dar și altele.

Numai în liniște ne putem ruga

Vom păstra desăvârșită liniște, mai ales în momentele importante ale slujbei: la ieșirile cu Sfânta Evanghelie, cu Cinstitele Daruri, la citirea Apostolului (de către citeț în mijlocul bisericii) sau a Sfintei Evanghelii, la predică, la rostirea Crezului sau a rugăciunii Tatăl nostru, a Axionului, dar mai ales în timpul Epiclezei. Nu vom folosi sub nicio formă telefoanele. ❖

PELERINAJ ÎN MOLDOVA

În perioada 23-24 octombrie 2017, Agenția Basilica Travel a Patriarhiei Române, împreună cu Parohia Șerban Vodă organizează un pelerinaj în Moldova numit „Lumină duhovnicească și culturală”. În acest pelerinaj se va ajunge în mod special la Mănăstirea Bisericani unde ne vom închina la moaștele Sfinților Cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani și la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului cu Pruncul. Apoi, la întoarcerea în București, traseul este unul impresionant, căci el cuprinde Cheile Bicazului și Lacul Roșu.

Ziua 1: București – Roman – Piatra Neamț – Mănăstirea Bisericani – Mănăstirea Agapia (icoana Maicii Domnului, secolul al XIV-lea) – Mănăstirea Văratec (moaștele Sf. Cuv. Iosif de la Văratec, icoana făcătoare de minuni a Sf. Ana) – Mănăstirea Neamț (moaștele Sf. Cuv. Paisie de la Neamț, Sf. Ioan Iacob Hozevitul, Sf. Necunoscut de la Neamț și Sf. Simeon de la Muntele Minunat) - cazare la Mănăstirea Neamț.

Ziua 2: Mănăstirea Neamț – Mănăstirea Secu (moaștele Sf. Ierarh Varlaam, icoana Maicii Domnului Cipriota) – Mănăstirea Sihăstria (chilia și mormântul Pr. Ilie Cleopa) – Bicaz – Cheile Bicazului – Lacul Roșu – Miercurea Ciuc – Tușnad – Sf. Gheorghe – Brașov – București.

Preț: 195 lei / pers (cazare în camera dublă); supliment single: 50 lei / pers.

Înscrieri la D-na Magdalena Pencea tel. 0724 277 905.